

Viễn Khách

Xuân Diệu

Tặng Nguyễn Nhược Pháp

Đương lúc hoàng hôn xuống,
Là giờ viễn khách đi.
Nước đượm màu ly biệt,
Trời vương hương biệt ly!

Mây lạc hình xa xôi
Gió than niềm trách móc.
Mây ôi và gió ôi!
Chớ nên làm họ khóc.

Mắt ghen nhìn thâm dạ;
Môi khô hết nín lời...
Chân rời, tay muốn rã...
Kẻ khuất... kẻ trông vời...

Hôm nào như hôm qua
Má kẻ trên gối sánh ?
Anh đi, đường có hoạ..
Tôi nằm trong tuổi lạnh,

Buổi chiều ra cửa sổ ;
Bóng chụp cả trời tôi !
-- Ôm mặt khóc rưng rức ;
Ra đi là hết rồi.